

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΙ ΔΥΟ ΒΟΥΛΑΙ.

Ἐπιμένομεν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Μεσσηνίων. Τί νὰ ζητοῦσιν αὐτοὶ οἱ κύριοι, διατὶ ἀφισαν τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ χωράφια των—ἀφοῦ κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν φίλων τοῦ ὑπουργείου, εἶναι γεωργοὶ—τὰς γυναῖκας καὶ τὰ συμφέροντά των, καὶ ἦλθον νὰ συμπαρίστανται ἐν τοῖς θεωρείοις τῆς Βουλῆς; Τίς τοὺς ἐπλήρωσε διὰ νὰ ἔλθουν; Τίς θὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ, διότι ἐγκατέλειψαν τὴν ἐργασίαν των εἰς τὴν σπουδαιότεραν διὰ τὴν γεωργίαν ἐποχὴν, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον ἔχομεν ἀνοιξιν καὶ συγκομιδὴν; Τίς εἶναι αὐτὸς ὁ μεγάλουτος, ὅστις θὰ τρέφῃ καὶ θὰ ἐνδύῃ αὐτοὺς τοὺς ἑκατὸν ἢ καὶ πλείονας Μεσσηνίους ἐπὶ ἑξ μῆνας, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ θὰ διαρκέσῃ ἡ Βουλὴ; Μὲ τὴν φοβερὰν ἀκριβείαν τῆς ἀγορᾶς ἔδω μόλις κατορθοῦμεν νὰ συντηρώμεθα· πῶς ὁ κ. Κουμουνδούρος, ὅστις χρεωστῇ εἰς τὴν Τράπεζαν ὅλα τὰ κτήματα, ἂν ἔχῃ ἐπομένως εἰσοδήματα ἐκ τῶν ἀκινήτων του, μὲ αὐτὰ πληρώνει τόκους καὶ ζῇ ἀπὸ τὸν γλίσχρον μισθὸν τοῦ πρωθυπουργοῦ, πῶς θὰ τοὺς διαθρέψῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὑποίους ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς, τῶν ὁποίων οἱ πλείστοι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ὑπνέτουν ὡς ἐπίστρατοι; Ποῖος δὲ ὁ σκοπὸς τῆς προσκλησέως των; Εἰς τὸν συντάκτην τῆς Νέας Ἐφημερίδος εἶπον οἱ στενότεροι τοῦ ὑπουργείου φίλοι, οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅπως τοὺς ὀνομάζει ἀθῶως, ὅτι οἱ ἐν τοῖς θεωρείοις τῆς Βουλῆς φοιτῶντες εἶναι φυσικὸν νὰ ἔρχωνται ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς πρωτευούσης. Καλὴ ἢ κακὴ ἡ ἀρχὴ αὕτη πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν λογικὴν της· ἡ γικὴ αὕτη χάνεται, ὅταν ἐν τοῖς θεωρείοις θὰ ἔχωμεν ἀντιπροσώπους μόνον ἐκ Μεσσηνίας καὶ τῆς πρωτευούσης· λέγομεν ἀντιπροσώπους, ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι πρόκειται περὶ δευτέρας ἀντιπροσωπείας, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὅποια οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἶπον εἰς τὸν συντάκτην τῆς Νέας Ἐφημερίδος· ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ πρώτη ἀντιπροσωπεία—ἡ τῶν βουλευτῶν—λαμβάνεται

ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν, παλαιῶν καὶ νέων, τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, πῶς εἶναι δυνατόν ἢ δευτέρα ἀντιπροσωπεία, ἢ τῶν θεωριούχων, νὰ στρατολογήθῃ μόνον ἐκ τῆς πρωτευούσης καὶ τῆς Μεσσηνίας; Ποῖος ἔδωκεν εἰς αὐτὰς τὰς δύο πόλεις τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς ἀντιπροσωπείας τῶν φρονημάτων τοῦ λαοῦ; Ὡστε, σύμφωνα μὲ τὴν λογικὴν τῶν ἐνδιαφερομένων φίλων τοῦ ὑπουργείου, πρέπει νὰ διαταχθῇ δευτέρα ἐπιστρατεία τὴν ὁποίαν θὰ ὀνομάσωμεν ἐπιθεωρείαν, ἡ ἀκριβέστερον πρέπει νὰ διαταχθῶσιν ἐκλογαὶ διὰ δευτέραν Βουλὴν, ἀσυγκρίτως πολυπληθεστέραν τῆς πρώτης. Καὶ οὕτω θὰ εὐχαριστήσωμεν πληρέστατα τὸν κ. Σπηλιωτάκη καὶ ὅλους τοὺς ἐνθουσιώδεις μιμητὰς τοῦ ἀγγλικοῦ Συντάγματος. Θὰ ἔχωμεν δηλαδὴ τὴν ἄνω καὶ τὴν κάτω Βουλὴν μας· πρὸς ἐξοικονόμησιν τοῦ χρόνου καὶ αἱ δύο θὰ συνεδριάζωσιν ἐν τῷ αὐτῷ περιβόλῳ. Οἱ μὲν ἐν τῇ αἰθούσῃ, οἱ ἄλλοι ἐν τοῖς θεωρείοις. Οἱ Μεσσηνιοὶ τοῦ κ. Κουμουνδούρου θὰ εἶναι οἱ λόρδοι μας. Οἱ λόρδοι ἐν Ἀγγλίᾳ εἶναι ὀλιγαριθμώτεροι τῶν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων· ἀλλὰ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ὅλα εἶναι ἀνάποδα, ἡ κάτω Βουλὴ θὰ ἀποτελῇ τὸ εἰκοστὸν ἴσως τῆς ἄνω Βουλῆς. Ἐνῶ ἡ Μεσσηνία δίδει τέσσαρας μόνον Βουλευτὰς εἰς τὴν Κάτω Βουλὴν, οἱ Κουμουνδούροι πατὴρ καὶ υἱὸς προσεκάλεσαν ὡς ἀντιπροσώπους τῆς Μεσσηνίας διὰ τὴν Ἄνω Βουλὴν ἑκατόν. Ἀνθ' ἐνὸς δηλαδὴ εἰκοσιπέντε. Καὶ οὕτω θὰ ἔχωμεν Βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων 245. Βουλὴν δὲ τῶν λόρδων 6125. Ἐὰν ψηφισθῇ νέος ἐκλογικὸς νόμος, ἂν καὶ κατὰ τὸ εἰωθὸς ὁ κ. Κουμουνδούρος ἐξέλεξε τοὺς ἰδικούς του, ἰδιωτικῶς, ὡς ἐξέλεξε καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν νέων ἐπαρχιῶν, εἶναι δίκαιον νομίζομεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν λόρδων νὰ καταλέγωνται αὐτοδικαίως πάντες οἱ ἀποτυγχάνοντες ὑποψήφιοι. Πρὸς τοῦτοις ὡς προσόντα τῶν ἐκλεγομένων δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν τὰ συνήθη προσόντα τῆς Κάτω Βουλῆς, ἀλλ' ἕτερα, οἷον πυγμαῖ δύναται, χεῖρες καλλι-κάλαδοι, λάρυγγες καὶ πνεύμονες ὑγιεῖς, ὡς ἐπιτήδευμα δὲ ἡ ἀργία, διότι ὀφείλουν νὰ εἶναι εἰς τὴν θέσιν των ἐξω μὲν τοῦ Βουλευτηρίου ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. ἔσω δὲ

μέχρι τῆς 9ης μ. μ. Προτείνομεν ἐπὶ τέλους, ὡς ἐπρωτάθην εἰρωνικῶς εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἐπὶ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, νὰ δοθῇ ψῆφος συμβουλευτικὴ εἰς τὰ θεωρεῖα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐθυμον μέρος τοῦ ζητήματος, καταληλθότατα ῥιθθὲν ἐν μέσῳ τόσῳ ἀσκητικῶν ἀπόκρεφ, τὰς ὁποίας τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πρωτευούσης διέρχεται. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ὅψις τοῦ ζητήματος διόλου εὐθυμος, ὅψις προσθέτουσα τὴν λάμπιν τῆς εἰς τὸ ὅλον τῆς παρалуσίας εἰς ἣν περιῆλθε τὸ Κράτος.

Ἀναφερόμεθα καὶ εἰς τὰς τρεῖς ὑποθέσεις τὰς ἀφορώσας τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Μεσσηνίων.

Πρώτη ὑπόθεσις. Ἡ τῶν ἐνδιαφερομένων φίλων τοῦ ὑπουργείου, ἡ διατυπωθεῖσα ἐν τῇ Νέᾳ Ἐφημερίδι, καὶ καθ' ἣν οἱ Μεσσηνιοὶ ἐπέδραμον ὡς ἀντίρροπον τῆς ἀποκλειστικῆς ὑπὸ Ἀθηναίων ἀντιπροσωπεύσεως τῶν θεωρειῶν τῆς Βουλῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεδείχθησαν πολὺ ἀντικουμουνδουρικοί· δέον νὰ τοῖς δοθῇ γειτνιάσις Μεσσηνίων πολὺ κουμουνδουρικῶν.

Δευτέρα ὑπόθεσις. Ὁ κ. Κουμουνδούρος, ἐν ἡ περιπτώσει ἡ Βουλὴ ζητήσῃ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς Εἰδικὸν Δικαστήριον, καταδιώκουσα αὐτὸν ποινικῶς, εἴτε διὰ τὴν υποτιθεμένην προδοσίαν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ζητήματι, εἴτε ὡς ἐνεχόμενον αὐτὸν καὶ τὴν σπεῖράν του ἐν τοῖς Θηβαίοις, προτίθεται νὰ ἀντιστῇ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς Βουλῆς ἀποπειρώμενος νὰ διαφύγῃ τοὺς Νόμους τῆς πατρίδος του ἐν ἀνάγκῃ καὶ δι' ἐνόπλου ἐπεμβάσεως ἢ προηγουμένης ἐκφοβίσεως βουλευτῶν ἢ δικαστῶν.

Τρίτη ὑπόθεσις. Ὁ κ. Κουμουνδούρος ἐννοεῖ νὰ υποκύψῃ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας. Ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην ἐξασφαλίσεως τοῦ τε ἀτόμου καὶ τῆς

περιουσίας αὐτοῦ ἐναντίον τῆς ἐξαγριώσεως τυχόν τοῦ λαοῦ. Οἱ Μεσσηνιοὶ λοιπὸν εἶναι προωρισμένοι νὰ ὑπαρραπισθῶσι τὰ ἱερὰ καὶ τοὺς τύμβους τῆς Πλατείας τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Καστέλλας.

Ἀλλ' εἴτε ἡ μία, εἴτε ἡ ἄλλη ὑπόθεσις εἶναι ἀληθινή, τὸ γεγονός αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀποτελεῖ ἀνωμαλίαν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν. Ἦλθον ἑκατὸν ἄνθρωποι ἐκ Μεσσηνίας, ἀφέντες τοὺς οἴκους καὶ τὰς ἐργασίας των, μὴ ἔχοντες δὲ καμμίαν ἐργασίαν προσωπικὴν νὰ κάμουν ἐνταῦθα. Ἦλθον λοιπὸν ἐδῶ ὡς εἰς παράγων τῆς πολιτείας. Ὁ υἱὸς Κουμουνδούρου μᾶς λέγει ἐν τῷ Λαῷ ὅτι «εἶναι ἄνθρωποι ἀνεξάρτητοι, ἐννοοῦντες τὸ καθήκον των καὶ δυνάμενοι πάντοτε νὰ ἐπιτελῶσιν αὐτά.» Τὸν πιστεύομεν καὶ τῷ συγχάρισμα ὅτι τοιοῦτους ἔχει συμπολίτας· ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει τί εἶναι, ἀφοῦ οὔτε δι' ἐμπόριον ἤλθον, οὔτε ὡς ἐκβράσματα κοινωνικὰ δύνανται νὰ ἐκληφθῶσιν; εἶναι λοιπὸν ὑπάλληλοι; εἶναι πράκτορες; εἶναι ἀστυνομικὰ ὄργανα; εἶναι χωροφυλακῇ; εἶναι δικασταί; εἶναι λαός; εἶναι εἰρηνοδίκαι; εἶναι ἐπιστρατεῖα; Δὲν ἐννοῦμεν διόλου αὐτὰ τοῦ κ. υἱοῦ Κουμουνδούρου: «εἰς οἰκνδήποτε δὲ ἀπόχρωσιν καὶ ἂν ἀνήκουσιν, ἀνήκουσιν ἐκ πεποιθήσεως καὶ αἰσθήματος, εἰθισμένοι νὰ προκινδυνεύωσι πάντοτε ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς τάξεως, κτλ.» Κινδυνεύει λοιπὸν ἡ τάξις καὶ θὰ τὴν ὑπερασπισθῶσιν οἱ ἐπιδραμόντες εἰς Ἀθήνας Μεσσηνιοὶ· κινδυνεύει τὸ δίκαιον καὶ θὰ τὸ ὑπερασπισθῶσιν οἱ ἴδιοι. Ὡστε κατὰ τὸν κ. υἱὸν Κουμουνδούρου οἱ ἀξιότιμοι «μουσαφίριδες» μᾶς εἶναι ὀλίγον Ἀρειοπαγίται καὶ πολὺ χωροφύλακες.

Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ κ. πρωθυπουργός μᾶς περὶ τὰ τέλη τοῦ πολιτικοῦ του βίου πλὴν τῶν ἄλλων ἀνομιῶν του παρέρχεται νέαν ἀταξίαν εἰς τὸν συνταγ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

3.

ΚΑΚΗ ΩΡΑ.

(Συνέχεια ὅδε ἀριθ. 219).

Βαίνομεν, βλέπετε, ὀλίγον μαθηματικῶς· παρέχομεν τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς διηγήσεως, τόσον ὥστε οἱ ἡμίσεις τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς μισοκατάλαβαν ἤδη τί πρόκειται νὰ γίνῃ. Βεβαίως τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δὲν εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς λογικῆς ἥτις λέγει: «Ὅλοι οἱ λευκοὶ εἶναι χλιαροί. Ὁ Κώστας εἶναι λευκός· καὶ σὺς ἐρωτᾷ ἔπειτα μετὰ μειδιάματος βλακώδους εὐαρεσκείας: ἄρα; διὰ νὰ ἀπαντήσῃτε: ὁ Κώστας εἶναι χλιαρός.

Οὐχ ἦττον ἡ Εὐθαλία καθὼ εἰλικρινῆς ἐξομολογήθη εἰς ἡμᾶς ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκόμα ἡμερῶν καὶ, καθὰ υποθέτομεν ἡμεῖς, διὰ τοῦ κατασκοπευτικοῦ συστήματος τοῦ διακρίνοντος τὰς δεσποινίδας καὶ τὰς δεσποίνας, ἐρωτώσας χωρὶς νὰ ὁμιλῶσι, πληροφορουμένας χωρὶς ν' ἀκούωσι, παρατηρούσας χωρὶς νὰ βλέπωσι, ἐρευνώσας χωρὶς οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς των νὰ καμμύωσιν—ὅλα αὐτὰ μὲ πείθουσιν ὅτι ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας ἔπρεπε νὰ

ἀνατεθῇ εἰς γυναῖκα—εἶχε μάθει σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν κατὰ τοὺς δύο φοιτητῶν· ἐγνώριζε τὸν χαρακτήρα τοῦ ἐνός, ἐγνώριζε τὸν χαρακτήρα καὶ τοῦ ἄλλου· εἶχε μάθει ὅτι ὁ εἰς ἦτο Πατρινός, υἱὸς ἀρκετὰ πλουσίου σταφιδοκτῆμονος, ἀνεψιὸς πλουσιωτέρου σταφιδεμπόρου, μονογενῆς καὶ μὲ θεῖον ἀκλήρον. Ὁ ἄλλος ἦτο ἐκ Μάνης· ὁ πατὴρ του κατῳρῶνε πάντοτε νὰ μένῃ ταμίας ὑπ' οἰκνδήποτε κυβερνήσιν· ἦτο ἄρᾳ γε ἀδάμας τιμίας διαχειρίσεως καὶ διὰ τοῦτο ἔμενε ἀκλόνητος ἀπὸ τῆς θέσεώς του; τότε δὲν ἐξηγεῖται πῶς ὅλον τὸν κανονικὸν μισθὸν του ἐδαπάνᾳ ὁ υἱὸς εἰς τὰς σπουδὰς του, ὁ δὲ πατὴρ μὴ ἔχων ἄλλην πρόσδοον ἦτο βέβαιον ὅτι δὲν ἐξῆ βαλκανιδίων· ὡς διηγηματογράφοι ἀφίνομεν τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ εἰς τὰς πατρικὰς κυβερνήσεις, αἵτινες οὐδένα ὑπάλληλόν των ἀφίνουν ν' ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ του, ἐκ πείνης δηλαδή· παρεργόμεθα τὴν ἐξέτασιν τῶν πηγῶν τοῦ πλούτου αὐτοῦ μετὰ τῆς Εὐθαλίας, ἥτις, ὡς πᾶσαι αἱ γυναῖκες, οὐδέποτε ἀνεζήτει τὴν γενεαλογίαν οὔτε τῶν ἀνδρῶν οὔτε τῶν χρημάτων. Ἀρκεῖ τὰ χρήματα νὰ ἀνταλλάσσωνται μὲ φορέματα, μὲ πῖλους, μὲ μανσῶν, μὲ ἐπανωφόρια καὶ ἄρκεῖ οἱ ἄνδρες νὰ εἶναι οἱ κομισταὶ αὐτῶν τῶν χρημάτων. Καὶ τοὺς ἐβλεπε λοιπὸν ἡ Εὐθαλία τοὺς δύο καὶ τοὺς ἐξανάβλεπε καὶ τοὺς ἐμελέτα καὶ τοὺς ἐγύριζεν ἀπ' ἐδῶ καὶ τοὺς ἐγύριζεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ τοὺς ἀνέκρινε καὶ διέτασσε κατ' οἶκον ἐρευνᾶν καὶ δὲν μπορούσε ἐν τούτοις νὰ

ματικὸν ἡμῶν ὀργανισμὸν, ἀπαξίαν τῆς ὁποίας σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὴν βεβαιότητα, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὰς συνεπείας. Ἀφίνοντες εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς μας νὰ φαντασθῶσι τί μέλλει νὰ γίνῃ ἀντὶ τὴν λογικὴν τοῦ ὑπουργείου ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις καὶ δώσῃ ἐντολὴν εἰς τὸν κ. Βουλπιώτην νὰ φέρῃ ἐδῶ τοὺς Εὐρυτῆνας του, εἰς τὸν κ. Γρίβιν τοὺς Ἀκαρνάνας του, εἰς τὸν κ. Ρούκιν τοὺς Λοιδορικιώτας του, ὑπεθυμίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς μας ὅτι μὲ τὴν περὶ θεωριῶν θεωρίαν, τὴν ἀναπτυχθεῖσαν προχθὲς ἐν τῇ Νέᾳ Ἐφημερίδι ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων φίλων τῷ ὑπουργείῳ, ἀρχεται ἀνατέλλουσα καὶ παρ' ἡμῖν κατὰστασις πραγμάτων, ἥς τὸ μεσορράχημα ἔλαμψεν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν μεγάλην γαλλικὴν ἐπανάστασιν. Περῆλθεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀνὰ τὰ χεῖλη πάντων ἐξ ἀμαθείας καὶ ἐκ προλήψεως ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ ἀπεθεοῦτο. Περῆλθεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἐξ ἀναγνώσεως μυθιστορημάτων οἱ μοθηρότεροι κακοῦργοι ὠνομάζοντο ἥρωες· τώρα εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς μελετῶντας τὴν ἱστορίαν ὅχι ὡς μυθιστόρημα ὅτι ὁ μέγας Δεμουλὲν τοῦ Οὐγκώ δὲν ἦτο εἰμὴ μετριώτατος δικηγόρος χωρὶς δίκας· ὁ Δαντὼν ἄλλος ψωροδικηγόρος, ζῶν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ πενθεροῦ του, λεμοναδιέρη τὸ ἐπάγγελμα! καὶ ὁ Μαράτος ἐν κοινωτικὸν νευαγίον, ἀποτυχὼν ὡς συγγραφεὺς, ὡς φιλόσοφος, ὡς φυσικός, ἀποδειχθεὶς ἐπὶ δικαστηρίου ἀγύρτης καὶ καταντήσας, πρὶν ἡ ἐπανάστασις τὸν ὑψώσῃ ἀπαισίως, νὰ γίνῃ κτηνίατρος ἐνὸς κόμητος!

Τί ἐστιγμάτισε διὰ παντὸς τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἔκαμε νὰ γεννήσῃ ἀντὶ ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος, ἀντὶ τῶν χρυσῶν ἐνείρων τοῦ Κοιτωρικοῦ Συμβολαίου τοῦ Ρουσώ, τὰ ὑποδήματα καὶ τοὺς πτερνιστήρας τοῦ Ναπολέοντος, τὰ αἵματα καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς Συμβατικῆς, τὴν κατὰκτησιν τῶν ξένων καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν νευρικὴν ταραχὴν ὑφ' ἧς ἔκτοτε μέχρι τῶν τελευ-

ταίων ἡμερῶν πάσχει ἡ Γαλλία; "Ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ νέου πολιτεύματος ἔλαβον μέρος τὰ κτηνώδη πάθη λαοῦ μεθύσαντος ἐκ τῶν δηλητηριωδεστέρων ποτῶν. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐπαναστάσεως ἤρχισαν αἱ ἐπιδρομαὶ ληστῶν εἰς τὰ περίξ τῶν Παρισίων. Ὁ πανικός εἶχε διαδοθῇ παντοῦ. Ἦρχοντο καὶ αὐτοί, ὡς οἱ Μεσσήνιοι τοῦ κ. Κουμουνδούρου, νὰ ὑπερασπισθῶσι τὴν τάξιν καὶ τὸ δίκαιον. Τὰ μαζώματα αὐτὰ ἐννοοῦσαν νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Πεντακόσιοι λησταὶ εἶχον λάβει ὀνομασίαν Κυριάρχου ἐξουσίας καὶ περιήρχοντο τὰς ἐπαρχίας δροῦντες καὶ φονεύοντες. Τὸ Παλαιὸν Ροαγιαλ εἶχε καταντήσῃ τὸ φυτώριον ὅλων τῶν ἐξημμένων, τῶν φανατικῶν, τῶν κακούργων, τῶν ἀεργῶν, τῶν χερτοπαικτῶν, τῶν προαγωγῶν. Ἐκεῖ ἐσθίοντο αἱ πόρνοι· ἐκεῖ κατεστάλαξεν ἡ ὑποστάθμη ὅλη τῶν Παρισίων· ἐκεῖ ἐκραυνοβόλουν οἱ ἀπὸ καρέγλας ῥήτορες· ἐκεῖ οἱ πνεύμονες διεῖρηνγύνοντο· ἐκεῖ ὁ Δεμουλὲν ἐφώναζε: Κάτω αἱ ὑπεροχαί. Δὲν ὑποφέρω τὰς ὑπεροχάς. Ἐκεῖ αἱ χειρότεροι πόρνοι. Καὶ ἐκεῖθεν ἐπληροῦντο τὰ ἀκροατήρια τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Καὶ τί ἀκροατήρια! Χειροκροτοῦντα, ἀνευφημοῦντα, γιουχαίζοντα, ὑβρίζοντα, ἀπειλοῦντα. Ἐὰν δὲν ἦσαν τὰ θεωρεῖα πεπληρωμένα ὑπὸ τοιούτων, καὶ ἐὰν δὲν ἐξήσκουν τόσην πίεσιν ἐπὶ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, διότι δὲν περιωρίζοντο μόνον εἰς λόγους, ἀλλ' εἶχον ἐτοιμοὺς ὅλους τοὺς φανούς τῶν Παρισίων ὅπου ἐκρεμοῦσαν πάντα βουλευτὴν τὸν ὁποῖον θὰ ὑπωπτεύοντο ὡς προδότην, διότι ἦσαν συνεννοημένοι μὲ τὰς ἐπαρχίας καὶ διὰ τῶν ἐκεῖ ὀργάνων τῶν ἐπέρων πολλὰς ἐν στόματι μαχαίρας οἰκογενεῖας ὀλοκλήρους καὶ διὰ τῶν φλογῶν τῆς καταστροφῆς μέγαλα καὶ ἰδιοκτησίας, τὰ περίφημα Δικαιώματα τοῦ Λαοῦ, τὰ ὅποια διὰ νὰ καθιερώσουν φανταστικὰς ἐλευθερίας ἐπνίξαν τὰς πραγματικὰς, δὲν ἐψηφίζοντο. Εἰς τὰ θεωρεῖα δὲν ἦσαν μόνον ἀνδρομαζώματα, ἀλλὰ καὶ γυναικομαζώματα ὑπὸ

πεισθῇ—εἶναι λέξεις τῆς ἰδίας—ὅτι θὰ ἔβγαίνει τίποτε ἀπὸ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον. Ἐπρολάβομεν νὰ σὰς εἰπώμεν ὅτι ἀδιαφόρει ἡ φίλη μας ἐὰν ὁ νέος τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ λάβῃ εἰς ἐργολαβίαν εἶχε τὴν ἰδιότητα ἐραστοῦ ἢ συζύγου· ἤρκει νὰ ὑπῆρχε μία ἐκ τῶν δύο. Λοιπὸν ὁ εἰς τῇ ἐφάνῃ τόσῳ μέχρι λαίμου καὶ ὤτων ἀκόμα βυθισμένος εἰς βεβιασμούς, ὥστε ἐπέισθη πλέον ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον καὶ ἀγαπᾷ ἐμμανῶς· δὲν ἦτο δὲ ἡ Εὐθαλία ἥτις θὰ παρενβαινεν ὡς ὀχληρὰ παρένθεσις μεταξὺ δύο ἐραστῶν νὰ χωρίσῃ δύο ἀνθρώπους περιόδους· διότι ἦτο ἀγαθὴ, «καλὸ κορίτσι», καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἄλλως τε δὲ ἐσκέπτετο ὅτι διὰ κόρην ἥτις ἔχει ὠραιότητα καστανοὺς ὀφθαλμούς, πρόσωπον λευκὸν ἐξ ἐκείνου τοῦ λευκοῦ, ὅπερ εἶναι θερμότερον τοῦ πλέον ἰσπανικοῦ μελαγχροῖνου, ὄγκον σώματος δροσερωτάτου, μὲ γραμμὰς ἰσχυρὰς διαφανεστάτας ὑπὸ τὴν λευκὴν τοῦ θέρους ἐνδυμασίαν, ἀρθρινίαν γλαφυρὰν εἰς ὅλην τὴν σάρκα, πλοῦτον καλλιτεχνικὸν εἰς τὰ στήθη, εἰς τὴν κόμην χρυσὴν, ἐξαισίαν σωματικὴν εὐκαμψίαν παράγουσαν τόσας ἀγαλματώδεις θέσεις ὅσας καὶ κινήσεις, κομψότατον βάδισμα, φωνὴν μεταλλικὴν, πείραν καὶ γνώσεις μυθιστορικὰς, εὐκόλον, γλυκεῖαν, κάπου ἀστεῖαν συνδιάλεξιν, ὀφθαλμούς παιγνιδιάρικους καὶ ὀφρὺς καστανάς, ἀνεπισημάντως συναπτομένους ἀνωθεν ῥινὸς ὅχι κατωρῶς ἐλληνικῆς, ἀλλὰ κανονικωτάτης, ἀνοιγομένης εἰς μυκτῆρας ἀπο-

πνέοντας φιληδονίαν καὶ χεῖλη πάντοτε δροσερὰ καὶ κατακκόκκινα, χωρὶς νὰ ὀφείλωσι τὸ πῦρ τῶν εἰς τοὺς ἐλιγμούς τῆς γλώσσης, εἰς ἐπίμετρον δὲ τούτων τὴν θαυμασίαν ἐκείνην τέχνην τῆς κομψότητος, τὴν περιάπτουσιν εἰς τὴν ἀπλουστεράν ἐνδυμασίαν ἀέρα καὶ ποίησιν τοῦ βαρυτιμωτέρου συρμού—ὅτι διὰ μίαν τοιαύτην κυρίαν, καθὼς ἐξεφράζετο ἡ ἰδία, «ποτὲ ποτὲ δὲν μποροῦσαν νὰ λείψουν ἐρασταί». Ὁ ἄλλος πάλιν, διὰ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ διακοπὴν σύρμα τῶν ὑπολογισμῶν τῆς φίλης μας, οὐδὲ ὡς σύζυγος, οὐδὲ ὡς ἐραστὴς τῇ ἐφάνη ὅτι ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ. Ὡς σύζυγον τὸν ἐξέλαβεν ὡς τύπον προικοθήρα καὶ ἡ Εὐθαλία πλὴν τῶν σωματικῶν καὶ ἠθικῶν θησαυρῶν τῆς πολὺ μικρὰς πράγματι εἶχε νὰ δώσῃ ὡς ἐραστὴν δὲ τὸν πῆρε τὸ μάτι τῆς διὰ πολὺ ἐπικίνδυνον. Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς τίνα ιδέαν ἔχουν αἱ γυναῖκες κυρίως περὶ ἐραστῶν μεγαλοσώμων, παραστήματος ἀθλητικοῦ· ἀλλ' ἠξέυρω ἐκ πείρας ὅτι ἡ πλειονότης τῶν δεσποινίδων προσκολλᾶται μάλλον εἰς τοὺς μικροσώμους, τοὺς ἰσχνούς, τοὺς ὀλίγον ἡλίθιους καὶ πολὺ αἰσθηματικούς, τοὺς λεπτοὺς τοὺς τρόπους καὶ λεπτεπιλέπτους εἰς τὴν τοαλέτταν τῶν· τίς οἶδεν ἡ ιδέα ἢ μάλλον ὁ φόβος τῆς παρθενίας τῶν λαμβάνει διαστάσεις φανταστικὰς ἀπέναντι τῶν χονδροκορμῶν, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὁ κοντός, ὁ πολὺ λεπτός, ὁ πολὺ κομψὸς πρὸ τῆς τολμηρᾶς γυναικειᾶς νεότητος ἐμφανίζεται ὡς παιδικὸν πυρόβολον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ

τὴν διεύθυνσιν τῆς διαδοῆτου ἀρχιπόρνης Theroigne de Méricourt, ἀναμειγνύμενα εἰς τὰς συζητήσεις, διακόπτοντα ῥήτορας, παρουσιάζοντα τοὺς ῥυπαροὺς τῶν γρόνθους ὑπὸ τὴν ῥίνα τῶν ἀντιπροσώπων κατὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν ἐκ τοῦ Βουλευτηρίου. Μία ἐξ αὐτῶν ἐφώναζε, ἐνῶ ἠγόρευεν εἰς τῶν προκρίτων τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως: «Τί μωρολογᾷ αὐτός. Κάμετέ τον νὰ σωπάσῃ. Δὲν πρόκειται γι' αὐτὰ ποῦ φλυαρεῖ. Θέλουμε ψωμί, ψωμί!» Αὐταὶ αἱ Ἐρινύες προέσταντο τῆς εἰς Βερσαλλίας ἐπιδρομῆς, ὅτε αἰχμαλῶτοι Βασιλεὺς, Βασίλισσα καὶ Ἐθνοσυνελεύσεις ἤχθησαν εἰς Παρίσιους. Οἱ συρρετοὶ αὐτοὶ ἔπαυον Βουλευτὰς καὶ ἐξέλεγον ἄλλους· ἠνάγκαζον τοὺς ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ κλήρου νὰ τραπῶσι τὴν ὁδὸν τῆς ἐξορίας· καὶ ἔχυσαν ἐπὶ τῆς Γαλλίας φοβερὸν κατακλυσμὸν κατάρτας ἐξ ἧς πολιτικῶς μέχρι τοῦδε ἀδυνατεῖ νὰ ἀνακύψῃ ἀκόμη.

Παραβάλλετε τὴν κατάστασιν αὐτὴν τοῦ γαλλικοῦ κοινοβουλίου πρὸς τὴν τοῦ ἀγγλικοῦ, ὅπου εἰς μίαν συνεδρίασιν εἶχε διαταχθῇ ἡ ἐκκένωσις τῶν ἀκροατηρίων, μόνον διότι εἶχε διαφύγει ἀκούσιος τὴν κόμησσαν Γόρδων γέλως.

Ἴδου τί προπαρκασκευάζει καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ δικαίου καὶ τῆς τάξεως τὸ τέκνον τῆς Βουλῆς, ὁ γλυκύτατος πρωθυπουργός μας.

Ὁ Δεμουλὲν ἐννοοῦσε διὰ τῆς συκοφαντίας, διὰ τῆς βίας, διὰ τῆς ἀπειλῆς, διὰ τοῦ πυρός, διὰ τῆς ἀγχύνης νὰ πραγματοποιῇ τὸ σύνθημά του, νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὐδεὶς αὐτοῦ ἀνώτερος. Μήπως ὁ Κουμουνοῦρος διὰ τῶν αὐτῶν μέσων ἐννοεῖ νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ ἰδικόν του σύνθημα: Νὰ μὴν ὑπάρξῃ οὐδεὶς τιμιώτερος αὐτοῦ;

Καλιδάν.

διαχειρισθῶσι, νὰ ἀναφλέξουν, νὰ σημαδεύουν, νὰ παίξουν χωρὶς νὰ διατρέξουν τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον. Ἐπειτα, τὰς πρώτας ἀκόμα ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων μας φοιτητῶν, παρενέβη λυπηρόν τι ἐπεισόδιον ἐνεκα τοῦ ὁποίου ὁ Γιάννης μας ἔχασε πολὺ εἰς τὴν ὑπόληψιν τῆς Εὐθαλίας. Ἡ θύρα τῆς κάτω οἰκίας ἔβλεπε πρὸς στενὸν διάδρομον, ἀνοιγόμενον εἰς ὀπίσθιον κήπον ἀνοικτόν καὶ εἰς τὰ δύο πατώματα. Ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τῆς ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ διαδρόμου πλευρᾶς ἡ Εὐθαλία συνέλαβε τὸν Γιάννην πολὺ πρῶτ' ἀποπειρώμενον ν' ἀσπασθῇ παιδίσκην τῆς εἰκοδεσποίνης του, καὶ περ ἀνθισταμένην τὴν πτωχὴν ὅλκις δυνάμεσι. Ἡ παιδίσκη οὔτε πολὺ εὐμορφῇ ἦτο, οὔτε πολὺ καθαρᾶς περιβολῆς. Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ τὴν Εὐθαλίαν νὰ τὸν χαρακτηρήσῃ ὡς πρόστυχον καὶ ἦτο ὀλίγον κοκέτα ἡ Εὐθαλία καὶ ἐσυγχώρει πολὺ δυσκόλως τοὺς προστύχους.

Τί ἀπελπισία! Ὁ εἰς ἐρωτευμένος καὶ ὁ ἄλλος ἐπικίνδυνος καὶ ὀλίγον ἀντιπαθητικός! Ἡ καρδιά τῆς Εὐθαλίας ἔμεινε «εἰς τὰ ἴδια τῆς» καὶ ἐξηκολούθει νὰ λαμβάνῃ τὰς συγκινήσεις τῆς ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς Ὁδοῦ Πατησίων, ὅταν τὰ κύματα τῶν ἀγνώστων νέων ἢ τῶν ἀγνώστων γνωστῶν τὴν ἐπιτύλιζον πότε διὰ βλεμματῶν ὀξέων, πότε διὰ γλυκῶν μειδιαμάτων καὶ κᾶπου κᾶπου ἐκ μέρους τῶν τολμηροτέρων τῇ ἐπιθύρῳ κανὲν λογάκι ἀπὸ τὰ ἀνόητα ἐκεῖ-

ΜΑΣΚΑΡΕΥΘΗΤΕ.

Ὡ φίλοι μασκαράδες, ἐμπρός, τί καρτερεῖτε; τὸ τουμπελέκι πάλι μὲ βρόντο ἄς βαρῇ, ὅστους δρόμους, ὅτῃς πλατείας, ὅτῃς γειτονικὰς φανῇται μὲ τρέλλαις, μὲ κουδούνια σὰν πρῶτα ζωηροί. Μιὰ Κυριακὴ ἀκόμα καὶ ἡ Ἀποκριὰ τελειώνει, καὶ δὲν ἔμπορεῖ κανένας τρελλὸς νὰ ξεφαντόνη.

Ὅσοι σὲ θέσι μόνο ὑφόνονται μεγάλη, οἱ Ὑπουργοὶ τοῦ Κράτους, παππάδες, βουλευταὶ, αὐτοὶ μὲς ὅτ' ἐμεθύσι καὶ μὲς ὅτ' ἐκαρναβάλι δὲν εἰμποροῦν μευτσοῦνα νὰ βάλλουνε ποτέ. Μασκαράλικι μόνο σὲ τούτους δὲν ταιριάζει, καὶ ὅμως μασκαράδες ὁ κόσμος τοὺς φωνάζει.

Ἄλλ' ὅποιος συμπολίτης ψηλὴ δὲν ἔχει θέσι, αὐτὸς ἔμπορεῖ, νομίζω, τὸ χρόνο μιὰ φορὰ χωρὶς ντροπὴ καμμία τῇ μούρῃ νὰ φορέσῃ τοῦ τάδε καὶ τοῦ δεῖνα μεγάλου μασκαρά. Γιὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ λογαριασμὸς δὲν δίνει, ἔμπορεῖ γιὰ λίγη ὥρα καὶ βασιλεὺς νὰ γίνῃ.

Καὶ τότε ποῦ μ' ἰδέαις πολέμου ὅτ' ἐκεφαλὴ φωνάζαμε γιὰ στόλο καὶ προπαρκασκευῇ, καὶ τότε μασκαράδες γινόμεσθε μεγάλοι, καὶ ὅλη ἡ Ἀποκριὰ περνοῦσε παλαβῇ.

Καὶ τώρα ποῦ εἰρήνη ὅτ' ἐκεφαλὴ βασιλεύει, γιὰτι καὶ ἡ καμῆλα αὐτὴ νὰ μὴ χορεύῃ;

Μὰ τοῦτο εἶναι πρᾶγμα ἀλλόκοτο καὶ φρίκη! ἐμπρός λοιπὸν μὲ λύρα, νταούλι καὶ ζουρνᾶ, οὔτε ἡμέρα μίαν χωρὶς μασκαράλικι μὲς ὅτ' ἐκλεινῇ Ἑλλάδα δὲν πρέπει νὰ περνᾷ. Μιὰ Κυριακὴ ἀκόμη μᾶς ἔμεινε τρελλή, καὶ ἔπειτα γιὰ γλέντι μᾶς μένει ἡ Βουλὴ.

Souris.

να, τὰ ἀηδὴ τετριμμένα, τὰ ὅποια ἐκκρίνουν τὰ χεῖλη ὡς ἐκκρίνουν καὶ τὸν σίελον, χωρὶς καμμίαν συνεργασίαν οὔτε τοῦ ἐγκεφάλου, οὔτε αὐτοῦ τοῦ νωτιαίου μυελου.

Καὶ ὅμως ποῖα δι' αὐτὴν ἐκπληξίς ὅταν μίαν καλοκαιρινὴν μεταμεσημβρίαν, ἐνῶ ἡ μαμὰ τὸν εἶχε πάρει καὶ ἡ Εὐθαλία ἀνεγίνωσκε τοὺς *Βασιλεῖς ἐν Ἐξορία*, ἡ ὑπηρετρία μὲ τὰς χεῖρας ὑπὸ τὴν ποδιὰν καὶ χονδρὸν ἔλλειψοειδὲς μειδιάμα ὡς ὠὺν γαλοπούλας περὶ τὰ χεῖλη, ἔστη συσσειομένη ἀπέναντί τῆς καὶ μὲ αὐθάδειαν τὴν ὁποίαν ἐδανείζετο ἐκ προγενεστέρων τοῦ αὐτοῦ εἰδους ὑπηρεσιῶν τὴν ἐρωτᾷ:

— Τί θὰ μοῦ δώσῃς γι' αὐτὸ ποῦ σοῦ φέρνω;

Ἡ Εὐθαλία δὲν κατελάμβανε τίποτε.

— Μοῦ δίνεις τὸ φουστάνι ἐκεῖνο ποῦ τῶβχαλές δυὼ τρεῖς φορὰς; ἔπειτα δὲν τῶβχαλές πιά γιὰτι δὲν σοῦ ἄρεζε τὸ χρῶμα;

Ἡ Εὐθαλία κᾶτι ἐκατάλαβε τώρα, διότι νομίζομεν ὅτι διεῖδεν ὑπὸ τὴν διαφανῇ λευκὴν ποδιὰν διαγραφόμενον τὸ σχῆμα ἐπιστολῆς.

Ἡ ὑπηρετρία, ἥτις εἶχε πεῖραν τῆς ἐλευθεριότητος τῆς μικρᾶς τῆς κυρίας, ὅσην τῆς γλισχρότητος τῆς μεγάλης κυρίας, δὲν ἐπέμενεν εἰς τὴν συνθηκολόγησιν, ἀλλὰ ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως.

Εἶναι πάντοτε κᾶτι τι μίαν ἐρωτικὴ ἐπιστολή. Καὶ αὐτῶς διὰ τὴν Εὐθαλίαν δὲν ἦτο τοῦ Γιάννη, ὅστις τῇ